

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056631184/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

»Og du en ilde anbragt Medfølelse, hver Gang du bliver noget vær, som ligger udenfor dit eget almindelige Begreb om Velvære. Folks Medynk er ofte den frugtesløseste Sentimentalitet af Verden. Man tænker sig med sin Hjerne i den Ulykkelige Sted og vaander sig i sin levende Fantasi af, hvor ondt det maa gøre. Den Ulykkelige er maaske for længe siden naaet udover denne Følelse af Smerte. Menneskehjærtets uudslukkelige optimistiske Trang hitter Udvej og Trøst, hvor der tilsyneladende ingen var at se. — Derfor finder jeg det taabeligt at svømme hen i Føl-somhed paa andres Vegne. Raad Bod paa en Ulykke, om du evner det, men græd ikke over det uoprettelige.«

»Nu kan du passende tie stille med at docere. Jeg tror, din Sult gør dig gnaven.«

Giggen svingede ind i det aabne Staldrum, hvor en snavset Tyksak med store røde Næver og duftende af Hestegødning tog sig af Køretøjet.

Kort efter sad de bænkede ved det dækkede Bord lige ud til Søen. Et let Trætag skærmede for Solens Brand. Søen slog ind mod den sten-satte Balustrade, og ved sit ensformigt rislende Brus lod den Sindet vugge sig i lette Stemninger, der kom og gik som de blide Pust, der fødes trindt om over Vandet lig Bolgernes kølige Aande.